

Γράφω σε εσένα
σε εσένα που τώρα πια δεν μπορείς να με ακούσεις
γράφω σε εσένα
τα λόγια που θα 'πρεπε να σου 'χα πει
μα δε στα 'πα
και τώρα είναι αργά.
Εσύ που σταμάτησες να αναπνέεις σήμερα το μεσημέρι
κρατάς ένα μεγάλο μέρος μου
και θέλω τόσο πολύ να σ' αγκαλιάσω
και να σου πω το πόσο πολύ σε αγαπάω
και να στο δείξω με πράξεις
όπως αξίζεις
...όπως άξιζες, γαμώ τον αόριστο της νέας μου πραγματικότητας.
Και γαμώ τον Χριστό που άφησε να ταλαιπωρηθείς τόσο,
ξανθέ άγγελε-προστάτη μου (ίσως θυμάσαι τη φωτογραφία με εμένανε μωρό στο καροτσάκι και
εσένα να με προσέχεις).
Και γαμώ τον Χριστό που σε άφησε να φύγεις.
Μα πάνω απ' όλα γαμώ τη μούρη που βλέπω στον καθρέφτη, που δε σε βοήθησε όσο μπορούσε...
που δε σου στάθηκε όσο χρειαζόσουν...
Μα να ξέρεις κι αν δε στο 'πα,
μα να ξέρεις κι αν δε στο 'δειξα,
σε αγαπούσα και σε αγαπάω!
Σε έχω μέσα μου Λαμπράκο.
Σε έχω μέσα μου αδελφέ μου.
Δε θα πεθάνεις ποτέ.
Μη μου φοβάσαι ψυχή μου.
Δε θα χαθείς ποτέ.

Πάσχα 2014

Δεν υπάρχω, άρα δεν ελπίζω

Ενώ ακόμα ζω,
η ζωή μου για πολλούς λόγους έχει τελειώσει.
Κι αυτό γιατί έχουν τελειώσει και έχω τελειώσει άτομα με τα οποία έζησα.
Γυναίκα, παιδιά, αδελφός.
Μαζί τους και τα μέρη στα οποία θα μπορώ πλέον να κινηθώ.
Όλα θυμίζουν κάτι απ' τα χαμένα...
Μαζί τους και οι μέρες σύμβολα του χρόνου, οι οποίες άλλοτε αποτελούσαν αφορμές χαράς.
Η καθεμία τώρα θυμίζει κάτι απ' τα χαμένα...
Πώς να το κάνουμε...
Ανάσταση χωρίς τον Λάμπρο δεν υφίσταται...
Χρόνια Πολλά και για τη γιορτή σου Λαμπράκο μου...
Κι όταν ακόμα κάποια στιγμή θα ελευθερωθώ,
δεν θα είμαι πράγματι ελεύθερος...
Σίδερα δεν θα με κρατάνε, μα θα στέκει εκεί
ο φόβος του πόνου της ανάμνησης...
Σαν παντοτινός ψυχοφύλακας μου μοιάζει.

Κι όποια ψυχή τολμάει την απόδραση
στα απαγορευμένα μέρη, μέρες, μορφές ατόμων,
θα τιμωρείται άμεσα με τη βίαιη ενεργοποίηση των νευρικών ψυχικών κυττάρων...
που μεταφέρουν το ερέθισμα της σκληρής αδιαπραγμάτευτης πραγματικότητας κατευθείαν στην
ψυχή...
βυθίζοντας την ύπαρξη σε κατάθλιψη...
μεταλλάσσοντάς τη σε μη ύπαρξη...
Μεθαύριο θα γίνει η κηδεία
κι ο Λάμπρος θα απουσιάζει.

Μεθαύριο θα γίνει η κηδεία
εκεί που βαφτίστηκα, παντρεύτηκα, βάφτισα, έπαιξα με τα παιδιά μου...
(Σε σήκωνα στα χέρια μου ψηλά για να φτάνεις να κτυπάς την καμπάνα...
Η παπαδιά φώναζε, μα εμείς το ξανακάναμε.
Σε μάγευε από τότε η καμπάνα... η ελπίδα.
Μακάρι και τώρα, καλέ μου Νικάκη).
Μεθαύριο θα γίνει η κηδεία
κι εγώ θα απουσιάζω.
Όμοια, ό,τι και να σκεφτώ,
όλα τα μέρη, όλες οι μέρες, όλες οι μορφές εκείνων που αγαπώ
μοιάζει να απουσιάζουν πλέον απ' τη ζωή μου.
Διερωτώμαι και απαντώ καταφατικά:
Μήπως τελικά – παρότι ακόμα ζω – είναι η ζωή μου που πλέον απουσιάζει από αυτόν εδώ τον
κόσμο;